

ἔς τ' ἀνθια του (ἐπὶ νέου ἢ μεθύσου) Ἀρχαδ. Σ' ἄθᾶ τ' ἀπάνω ἔν' (εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν ἀνθησίαν του, ἐπὶ νέου ἢ βῶντος) Κεραι. || Παροιμ. Μὲ τ' ἔναν ἄθ' ἀνοιξί 'κ' ἔρται (μὲ τὸ ἔνα ἀνθος ἢ ἀνοιξίς δὲν ἔρχεται. Πβ. Ἀριστοτ. Ἡθ. Νικ. 1,6,15 «μία γὰρ χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ») Χαλδ. Τ' ἐσὰ τ' ἄθᾶ οἷς ν' ἀθούν, τ' ἐμὰ παραδᾶβαίν'νε (τὰ ἰδικὰ σου ἀνθη ἔως οὔτου ν' ἀνθήσουν τὰ ἰδικὰ μου παρακμάζουν, παρέρχονται. Ἐπὶ τοῦ βραδύνοντος εἰς τὰς ἐνεργείας του καὶ καθυστεροῦντος) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Μάλαμα νὰ ν' ὁ ἔπνος σου, διαμάντι τ' ὄνειρό σου, ἄθια καὶ τριαντάφυλλα νὰ ν' τὸ προσκέφαλό σου Ἐρυθρ.

Ὁ ἔρωτας δὲν εἶν' ἀνθὶ νὰ ταναχθῇ νὰ πέσῃ, μόν' εἶναι βάτος καὶ κλαρί, ἀλλοίμονο τοῦ μπλέξῃ ἄγν. τόπ.

Τ' ἄθᾶ ἀθούν τὴν ἀνοιξίς κ' ἡ κόρ' τὸ μεθοπώρι Χαλδ. β) Κατ' ἐξοχὴν τὸ ἀνθος τῆς ἀκτῆς (κορυφὸς ἐν- λῆας) Πελοπν. (Ἀρχαδ. Βυτίν.) Συνών. σαμποῦκος.

γ) Τὸ ἀνθος τῆς ἐλαίας Παξ. 2) Μεταφ. τὸ ἐκλεκτότερον, τὸ ἀριστον μέρος παντός πράγματος Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Ἀρχαδ. Λάστ.): Φρ. Εἶναι τὸ ἀνθὶ τοῦ τόπου (ἐπὶ ἀνθρώπου ἐξέχοντος) Ἀρχαδ. Ὁ ἀνθρώπος εἶναι τὸ ἄθι τοῦ κόσμου Λάστ. Ἦτανε ἔς τὸ βάλλο τὸ ἄθ' τῆς πολιτείας Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Τῇ χώρᾳ τὴν κατάστρεψαν, τὸν πλούσιον τὸν τόπον, ποῦ ἦταν τ' ἀνθὶ τοῦ ντονηῖ, καμάρι τῆς Ἀσίας Λάστ. Συνών. ἀνέρας Α 4, ἀνθη 3, ἀνθίκα, ἀνθος 4.

ἀνθίζω ἀμάρτ. ἀθίζω Πόντ. (Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ.) Μέσ. ἀθίσκονμαι Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. κ. ἀ.)

Τὸ ἀρχ. ἀνθίζω.

Καθαίρω, λευκαίνω ἔνθ' ἀν.: Ἐπλυνα κ' ἔθισα τὰ ἄῆᾶ (ἐπλυνα καὶ ἐλεύκανα τὰ ἐνδύματα) Ὁφ. Ἀθίσκονται τὰ λώματα (λευκαίνονται τὰ φορέματα. Πβ. συνών. φρ. τὰ ροῦχα ἔγιναν σὰν τὰ κρίνα) Ὁφ. || Φρ. Ἀς πλύσκουμες καὶ ἀθίσκουμες (ἢς καλλωπισθῶμεν) Πόντ.

ἀνθίκα ἢ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνθος καὶ τῆς καταλ. -ίκα.

Τὸ ἐκλεκτότερον μέρος πράγματός τινος: Ἡ ἀνθίκα ἀπὸ τὰ μαλλιά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνθί 2.

ἀνθιμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνθιμους Θράκ. (Κομοτ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνθιμος.

Ὁ ἀνθηρός, ὁ ἀπαστράπτων: Ἄσμ.

Ἐγγλέζικους καθρέφτης καὶ ἀνθιμον γυαλί, χαρὰ ἔς τοῦ παλληκάτ' ποῦ θά σι βλονγηθῇ (γαμήλιον).

ἀνθίν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνθί. Διὰ τὸν σχηματισμὸν του ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 178.

Τὸ ἐξ ἀνθέων κατεσκευασμένον: Ἄσμ.

Ἐμπα, καλή, καὶ στρώσω με θανατικὸν κρεβάτιν, βάλε ἀνθὰ παπλώματα καὶ μουσκομαξιλλάρᾳ.

ἀνθισμα τό, σύνθηθ. ἀνθισμαν Πόντ. (Κεραι.) ἄθ-ισμα Κάρπ. ἄθισμα Κρήτ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀνθισμα = ἔνδυμα ποικιλόχρουν.

Ἡ ἀνθησις ἔνθ' ἀν.: Εἶναι ἀπάνω ἔς τὸ ἀνθισμὰ τους τὰ δέντρα σύνθηθ. || Ποίημ.

Τὰ χιόνια εἶναι ἔς τὸν Πάρνηθα σὰν ἀνθισμα καὶ αὐτὰ ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 93.

***ἀνθιστός** ἐπίθ. ἀνθιστὶ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνθίζω.

Ὁ ἔχων ἀνθη, ἀνθισμένος.

***ἀνθίτσα** ἢ, ἀθίτσα Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Τὸ νεωστὶ φυὲν μικρὸν ἀγγουράκι μετ' ἀνθους, μικρὸς σικυός: Τὰ γαρδέλλᾳ κόφτουνε τᾶι τρώγουνε τ' ἀθίτσας (γαρδέλλᾳ = παιδία). Ἡ λ. καὶ ὡς κύρ. ὄν. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνθίτσα πολλαχ. Ἀθίτσα Θράκ. (Μυριόφ.)

ἀνθίτσι τό, ἀμάρτ. ἀνθίτσο Θράκ. (Αἶν.) ἀθίτσι Αεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσι.

Μικρὸν ἀνθος, ἀνθύλλιον ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Τὸν κόσμον τοὺν ἰγέμους μ' ἀνθίτσια καὶ τὰ ρόδα Αἶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνθάκι.

ἀνθοβολιά ἢ, Γβλαχογιάνν. Λόγ. καὶ ἀντίλογ. 31

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνθοβολῶ.

Ἡ ἀνθησις, ἀνθοβόλησις: Ὁ πεῦκος ὅλο πρόσχε τῆς ροδεῆς τὴν τόσο φουντωμένη ἀνθοβολιά.

ἀνθοβολῶ πολλαχ. ἀνθοβολᾶω Πελοπν. (Ἀρχαδ. Λακων.) ἀθοβολῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀθοβολᾶω Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ μεταγν. ἀνθοβολῶ = ἐπικαλύπτω δι' ἀνθέων. Ὁ τύπ. ἀθοβολῶ καὶ παρὰ Σομ.

Φύω ἀνθη, ἀνθοφορῶ, εἶμαι πλήρης ἀνθέων πολλαχ.: Τὰ δέντρα ἀνθοβολοῦν πολλαχ. Μὲ κουφοξυλεῖα μονάχη θέλει καὶ καλὰ ν' ἀνθοβολῇ Γβλαχογιάνν. Πεταλούδ. 11. | Ποίημ.

Φεύγει τ' ἄγρω τὸ καπάδι, | χίλια δέντρα ἀνθοβολοῦν ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,376

Τριγῦρο σας ἀνθοβολοῦν | τοῦ ἀγροῦ τὰ ρόδα κόκκινα ΓΔροσίν. Φωτερ. σκοτάδ.² 133. Συνών. ἀνθοκοπῶ, ἀνθῶ.

ἀνθόγαλα τό, σύνθηθ. ἀθόγαλα Ἀντικύθ. Πόντ. (Ὁφ.) Σίφν. κ. ἀ. ἀθόγαλαν Πόντ. (Τραπ.) ἰθόγαλαν Πόντ. (Ἀμισ. Κεραι. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνθόγαλον Ἡπ. (Κούρεντ.) ἀθόγαλον Πόντ. (Ἀμισ.) ἀθόγαλο Κρήτ. Κύθηρ. ἀθόγαλος ὁ, Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀνθος καὶ γάλα. Ὁ τύπ. ἀθόγαλον καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀφρώδης καὶ λιπαρὰ οὐσία σχηματιζομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ γάλακτος πρὸ τοῦ βρασμοῦ Κύθηρ. Πόντ. (Κεραι. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Νικόπ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐλειψεν τὰ τσιτζία ἔς ἰθόγαλαν κ' ἔενταν καλὰ (ἤλειψε τοὺς μαστούς τῆς ἀνθόγαλα καὶ ἔγιναν καλὰ) Κοτύωρ. Χαλδ. 2) Λιπώδης ἐπίπαγος σχηματιζόμενος μετὰ τὸν βρασμὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος, ἀρχ. γραῦς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.): Τὸ γάλα σήμερα ἔκαμε πολὺν ἀνθόγαλα σύνθηθ. Συνών. ἀμυλο 2, ἀνθος 2, ἀφρόγαλα, καϊμάκι, τσίπα. β) Τὸ ἐπὶ τοῦ ὀξυγάλακτος σχηματιζόμενον λιπῶδες ἐπίστρωμα Πόντ. (Ἀμισ.)

***ἀνθογαλαρραγός** ὁ, ἀθογαλαρραγός Κρήτ. ἀθο-λαρραγός Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀνθόγαλα καὶ ἀρραγός.

Ἀσκός ἐντὸς τοῦ ὁποίου συσσωρεύεται τὸ ἀνθόγαλα. Πβ. ἀνθογαλοβάρελλο, ἀνθογαλοκούρουπο.

***ἀνθογαλένιος** ἐπίθ. ἰθογαλένες Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνθόγαλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ μὲ ἀνθόγαλα κατεσκευασμένος, ἐπὶ φαγητοῦ: Φαεῖν ἄθογαλένεν Χαλδ.

***άνθογαλερός** ἐπίθ. ἀθογαλερός Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) — ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 92

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνθόγαλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

1) Ὁ ζυμωμένος, ὁ κατεσκευασμένος μὲ ἀνθόγαλα Πελοπ. (Κάμπος Λακων.): Ἀθογαλερὸ κοιλούρι. 2) Ὁ ἔχων χρώμα ὁμοίον πρὸς ἀνθόγαλα ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Ἐκαθρέφτιζε ὁ γυαλὸς ἄνω ἔς τὰ ἀθογαλερά του καὶ ἀσημένια χρώματα τὰ ἐρωτάρικα χρυσόγελα τοῦ οὐρανοῦ.

άνθογαλίζω Ἀντικύθ. ἀθογαλίζω Κρήτ. ἄθογαλίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνθόγαλα.

Σχηματίζω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας λιπῶδες ἐπίστρωμα, ἐπίπαγον, ἐπὶ γάλακτος ἔνθ' ἀν.: Ἐθογάλισεν τὸ γάλακτος Σάντ.

άνθογάλισμα τό, ἀμάρι. ἀθογάλισμα Κρήτ. ἄθογάλισμα Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνθογαλίζω.

Ὁ σχηματισμὸς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος λιπῶδους ἐπιπάγου.

***άνθογαλοβάρελλο** τό, ἄθογαλοβάρελλον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνθόγαλα καὶ βαρέλλι.

Βαρέλλι ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐναποθέτουν τὸ ἀνθόγαλα. Πβ. *άνθογαλορογρός, *άνθογαλοκορόροπο.

***άνθογαλοκούρουπο** τό, ἀθογαλοκούρουπο Κρήτ. Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνθόγαλα καὶ κουρούπι.

Μικρὸν πιθάριον εἰς τὸ ὁποῖον φυλάττουν τὸ ἀνθόγαλα. Πβ. *άνθογαλοβάρελλο.

***άνθογαλόπουλλο** τό, ἄθογαλόπουλο Πόντ. (Σάντ.) Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνθόγαλα.

Ὀλίγον ἀνθόγαλα: Ἐφαγα ἕνα ξάι ἄθογαλόπουλο (ἕνα ξάι = ὀλίγον).

***άνθογαλό-τανο** τό, ἄθογαλό-τανον Πόντ. (Σάντ.) Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνθόγαλα καὶ τάνι (ἀντὶ τάνι).

Τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ βουτύρου ἀπὸ τὸ ἀνθόγαλα ἐναπομένον ὑδαρὲς καὶ ὑπόξινον γαλακτώδες ὑγρόν.

***άνθογαλοχάβισο** τό, ἄθογαλοχάβισον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνθόγαλο καὶ χάβισι.

Φαγητὸν ἀπὸ ἀνθόγαλα καὶ ἄλευρον.

άνθογεμάτος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀνθογεμάτος Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ ἐπίθ. γεμάτος.

Ὁ πλήρης ἀνθέων: Ἀσμ.

Ἡ λεμονεὶα ἢ φοντιωτὴ καὶ ἡ ἀνθογεμάτη.

Πβ. ἀνθοφορτωμένος.

άνθογέννητος ἐπίθ. Πελοπ. (Μεσσ.) — ΦΠανᾶ Λυρικ. 451

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ ἐπίθ. *γεννητός <γεννῶ.

Ὁ γεννηθεὶς ἐξ ἀνθέων, μεταφ. ἐπὶ ἀνθηροῦ καὶ εὐπλάστου σώματος ἔνθ' ἀν.: Ἀνθογέννητο κορμί Μεσσ. Ποίημ.

Ξύπνα κ' ἡ ἀδελφούλλα σου αὐγὴ σὲ περιμένει, ξύπνα, ἀνθογέννητο κορμί, καρδιά μυροχυμένη ΦΠανᾶς ἔνθ' ἀν.

άνθογομαράκι τό, ἄνθος. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ γομαράκι.

Παιδιά καθ' ἣν οἱ παῖκται ὑπερπηδοῦν δι' ἀνοικτῶν σκελῶν ἕνα ἐξ αὐτῶν κύπτονται στηρίζοντες τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ. Πβ. ἀβγάτα 2.

άνθογγάλι τό, ΓΜαρκορ. ἐν Ἐφημ. Νέον Φῶς 23 Σεπτεμβρ. 1935 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ γυαλί.

Ἀνθοδοχεῖον ὑάλινον ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Τὰ ζωτικά, τὰ θαυμαστά λουλούδια

δὲν τὰ θεωρεῖς ἔς τ' ἀρχοντικά ἀνθογγάλια:

ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἀν.

Πβ. ἀνθοδοχεῖο.

άνθοδέσμη ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ ἀρχ. δέσμη.

Δέσμη ἐξ ἀνθέων. Συνών. μπουκέτο.

***άνθοδίμιτο** τό, ἀνθοῖμιτο Κάρι.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ δίμιτο.

Ὑφασμα δίμιτο περιέχον ἐξοχὰς ἀνθώδεις.

άνθοδοχεῖο τό, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ δοχεῖο.

Δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τίθενται ἄνθη. Πβ. ἀνθογγάλι.

άνθοδροοσίζω ΚΠαλαμ. Βωμ. 86

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ ρ. στολίζω.

Δροοσίζω δι' ἀνθέων: Ποίημ.

Τὸν ἔπνο τὸν ἀξύννητο τοῦ πρώτου ἀνθοδροοσίζεις, προσφέρεσαι ἔς τὸ δεύτερο, τριαντάφυλλο τ' Ἀπρίλι.

Πβ. ἀνθοδροοστολίζω, ἀνθοστολίζω.

άνθοδροοστολίζω ΔΣολωμ. 196 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ συμφυρ. τῶν ρ. ἀνθοδροοσίζω καὶ στολίζω.

Δροοσίζω καὶ στολίζω δι' ἀνθέων ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Τὸ σὺν τὸ κνματάκι...

τὸ ἀνθοδροοστολίζει | μὲ τ' ἀκοίμητα νερά

ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν. Πβ. ἀνθοδροοσίζω, ἀνθοστολίζω.

άνθοκήπι τό, ΓΒλαχογιάνν. Γῦρ. ἀνέμ. 61

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνθόκηπος.

Κήπος ἀνθέων: Ἡ πεταλούδα... πετοῦσε ἔς ἀνθοτόπια, ἔς ἀνθοκήπια, σὲ βασιλικὰ περιβόλια. Συνών. ἀνθόκηπος.

άνθόκηπος ὁ, ΚΠαλαμ. Βωμ. 143 ΓΣτρατήγ. Ἡρῶα καὶ μνημόσ. 6 — Λεξ. Αἰν. Ἐλευθερουδ. Πρω.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ κήπος.

Ἀνθόκηπι, ὁ ἴδ., ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Κι ἂν γιὰ τὸν ἴδιο ἀνθόκηπο γυρνᾷν τὰ καλοκαίρια, μὰ γιὰ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ δὲν ξαναῖνθον τὰ νεῖτα

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν.

Σ τὸ μαγικὸ μου ἀνθόκηπο | γιὰ σένα τόσο μπαίνω ΓΣτρατήγ. ἔνθ' ἀν.

άνθοκλάδι τό, ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 12 ΜΤσιριμώκ. Σονέττ. 25 — Λεξ. Βλαστ. ἀνθόκλαδο ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 68 — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ κλάδι.

Κλάδος ἀνθισμένος ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

